

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 5272-10-08 אבו אל היגא נ' אוליאל ואח'

בפני כב' השופטת נסרין עדוי

התובע באסם אבו אל היגא

נגד

הנתבעים
1. יגאל אוליאל
2. גלי-רהיט (1989) בע"מ

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\), תשט"ז-1956: סע' 43 \(3\) \(ד\), 44 \(3\)](#)

פסק דין

התובע יליד 17.12.1956, ועובר לתאונות שתוארנה להלן, עבד כנגר בשירות הנתבעים. התובע החל את דרכו המקצועית בשנת 1994 בתור עוזר נגר אצל הנתבעת 2, ולאחר מכן עבד כנגר עד לפגיעתו בתאונה השנייה מבין שתי התאונות נשוא התביעה, שארעה לו ביום 19.07.07.

לתאונה השנייה קדמה תאונת עבודה נוספת שארעה לתובע במהלך עבודתו בשירות הנתבעים, וזאת ביום 14.03.04.

התביעה שבפני עניינה קבלת פיצויים בגין נזקי הגוף שנגרמו לתובע עקב פגיעותיו בשתי התאונות.

תיאור נסיבות התאונות

התאונה הראשונה: ביום 14.03.04, בשעה 10:00 בערך, בעת ביצוע עבודת ניסור עץ בעזרת מסור חשמלי (להלן: "המסור") התובע נפצע באצבע השלישית בידו השמאלית כתוצאה מפגיעת להב המסור בכף ידו.

התאונה השנייה: ביום 19.07.07, בשעה 13:50 בערך, ובזמן עבודת התובע על אותו מסור לצורך חיתוך פלטת עץ, שוב נפגע התובע מלהב המסור והפעם בידו הימנית.

התובע טוען, כי בכל המועדים הרלבנטיים לתביעה ומאז שהתחיל את עבודתו אצל הנתבעת 2, המסור היה ללא מגן. לא זו אף זו: לאחר פגיעתו עקב התאונה השנייה, ובכל הזדמנות אחרת, התובע העיר לנתבע 1 אודות המסור ומסוכנותו. אך, הנתבע 1 לא עשה כלום בעניין זה.

בחינת אחריותם של הנתבעים

ראשית כל אסלק מדרכי את טענת הנתבעים שלפיה, אין כל מקום להטלת אחריות נזיקית על הנתבע 1 ששימש כאורגן החברה/הנתבעת 2.

אין בידי לקבל את טענתה זו, ולהלן אנמק:

יוזכר, כי במועדים הרלבנטיים לתביעה התובע עבד בתור נגר אצל הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת"), כאשר הנתבע 1 (להלן: "הנתבע") היה מנהלה ובעל מניותיה. אשתו של הנתבע החזיקה במניה אחת בלבד וכל יתר המניות היו בבעלות הנתבע (ראו: עדות הנתבע בעמ' 20 לפרוטוקול, שורות 14-15).

גזירת אחריותה הנזיקית של הנתבעת (החברה-התאגיד) מפעולותיו של הנתבע (אורגן או נושא משרה) אינה מונעת הטלת אחריות נזיקית על אותו אורגן או נושא משרה עצמו. ראו לעניין זה [ע"א 8133/03 עודד יצחק נגד לוטם שיווק בע"מ ואח', פ"ד נט \(3\) 66](#), לפיו נקבע כי: "אחריותם האישית של הפועלים במסגרתו של התאגיד עומדת אפוא מכוח עצמה, ואין היא יונקת כוחה מהתאגיד", וכי: "יש להבחין בין הטלת אחריות אישית לבין הרמת מסך. בעוד שאחריות אישית מקיימת את עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת של החברה, הרמת מסך מהותה התעלמות מעיקרון זה. יתרונה של האחריות האישית הינו הרחבת מעגל היריבויות בלי לפגוע בעיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. תכליתה של הרמת מסך הינה למנוע שימוש לרעה באישיות המשפטית הנפרדת של החברה. ... על-פי מודל חסינות האורגן, מקום שבו אורגן או נושא משרה בחברה מבצע עוולה כשהוא פועל בשם החברה ולמטרותיה תישא החברה בחבות הנזיקית, בעוד שהאורגן או נושא המשרה יהיה חסין בפני תביעה נזיקית; על-פי מודל האחריות האישית, לנושא משרה בחברה אין מוקנית חסינות לעוולות נזיקיות שביצע באופן אישי אך משום שהינו אורגן של החברה. פעולותיו של נושא המשרה ייבחנו כפעולותיו של כל אדם פרטי אחר, והוא יחוב בנזיקין בהתאם לכללים הרגילים הקובעים חבות זו".

על פי מוצג ת/1 (תצהיר עדותו הראשית של התובע), הנתבע היה הבעלים של הנתבעת, מנהלה, מנהל העבודה האחראי על התובע ועל העובדים במפעל, קבע לכל אחד את תפקידו והטיל משימות על העובדים השונים, לרבות התובע. הנתבע לא סתר טענות התובע ולו במאומה ולמעשה הוכח, כי העבודה במפעל הנתבעים (בנגרייה) התבצעה ללא כל השגחה או פיקוח, ללא כל הדרכה, ללא אספקת אמצעי מגן כלשהם, ללא אספקת שטח עבודה הולם ובטוח וללא אספקת מכונות עבודה בטוחות, כאשר הנתבע שאמור היה למלא את תפקיד האחראי היחיד על העובדים בנגרייה, ושימש כמנהל העסק (ראו הודאתו של הנתבע בעמ' 20 לפרוטוקול, שורה 17), הודה כי אין לו הכשרה או הבנה מקצועית בתחום הנגרות (ראו: עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 17-18, וכן שורות 26-27), וכאשר אין חולק, כי הנתבע לא מינה מנהל עבודה מקצועי לצורך ההשגחה על העבודה והעובדים, ולא הביא כל ראיה להוכחת לנוהלי העבודה שהונהגו אצל הנתבעים, ולהוכחת ההדרכות שניתנו לעובדים, ועל

ידי מי ומתי. הרושם שנוצר בי עקב שמיעת העדים בתיק, לא הותיר מקום לספק כלשהו, כי שיטת העבודה שהונהגה אצל הנתבעים הייתה מאוד רשלנית, והנתבע וחרף היותו אורגן בנתבעת, אינו פטור מאחריותו האישית כלפי התובע. הנתבע נכח במקום העבודה, כל העובדים ראו בו כמנהל העבודה בפועל ומנהל העסק בכללותו. הנתבע היווה את הכתובת הישירה לכל תלונה או דרישה מצד העובדים, לרבות בתחום הבטיחות בעבודה. תלונות אלו הגיעו ישירות לנתבע שמצא לנכון להתעלם מהן ואף לנקוט בלשון המאיימת בפיטורין כנגד עובד שהיה מסרב לעבוד בתנאי העבודה הלא בטיחותיים שסיפק להם (ראו: סעיף 7 למוצג ת/1).

למותר לציין, כי עדותו של התובע יצרה עלי רושם אמין ומהימן ביותר. עדותו של התובע לא נסתרה כלל וכלל על ידי הנתבעים. ואף נהפוך הוא; בעדותו של הנתבע ניתן למצוא תימוכין לטענות התובע שהועלו בקשר לאי בטיחות המכונה ואי התאמתה לביצוע העבודה. שכן, וכעולה מחקירתו הנגדית של הנתבע דומה, שמאז רכישת הנגרייה על ידי הנתבע בשנת 2000, לא נערכה כל בדיקה או הערכה למצב הבטיחות בנגרייה, וטענתו של הנתבע כי בטרם כניסתו לנגרייה הוא ניגש לגורם העוסק בבטיחות וביקש חוות דעת בהקשר זה (ראו: עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 28-31) אינה נכונה ונסתרה בהמשך חקירתו הנגדית של הנתבע. בעצמו שתשובתו לעניין הפעולות שננקטו על ידו מאז רכישת הנגרייה מלמדת באופן חד משמעי, כי הנתבע לא עשה מאומה בנושא הבטיחות מאז רכישת הנגרייה (ראו: עמ' 22 לפרוטוקול, שורות 1-8). למותר לציין, כי הנתבע לא הביא ולו בדל ראיה אחת ולא זימן ולו עד נוסף אחד מטעמו להוכחת הפעולות שננקטו לטענתו על ידו בכל הנוגע לנושא הבטיחות בנגרייה. הימנעות מאי הבאת ראיה, ללא הסבר סביר לכך, פועלת לרעת הנתבע ודומה, כי פעולות מעין אלו מעולם לא ננקטו על ידי הנתבע. זלזולו של הנתבע בנושאי הבטיחות בנגרייה עלה אף בעדותו של מר קאסס אחמד, עד תביעה מס' 2 (ראו: סעיף 3 למוצג ת/2, וכן עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 17-24) שעבד בתור נהג אצל הנתבעים ומידי פעם עזר לתובע בביצוע עבודתו. יודגש כי, עדותו של מר קאסס אחמד יצרה עלי רושם מהימן אף היא. עדותו, כמו עדות התובע, הייתה קוהרנטית, אחידה, עמדה במבחן החקירה הנגדית ולא נסתרה על ידי הנתבע.

אמנם, הנתבע העיד, וכעולה מתצהיר עדותו הראשית (מוצג נ/1), כי הוא מעולם לא נתן הוראות עבודה מקצועיות לתובע, מעולם לא מסר לו מידות לחיתוך עצים או בניית סלונים, וכי התובע הוא זה שלמעשה ניהל את העניינים של עבודתו החל מקניית חומרי הגלם ועד לגמר הייצור. אך, בתצהיר הנתבע אין התייחסות לזהותו של הגורם הקובע עם איזה כלים ומכונות יש לבצע את העבודה, היכן תבוצע העבודה, מי מספק את המכונות הדרושות לביצוע העבודה, מי אחראי על חידוש המכונות, מי אחראי על בטיחות המכונות, מי אחראי על בדיקת בטיחות המכונות, וכו', וזאת לא בכדי שכן, הנתבע ורק הנתבע הוא האחראי לכל הנושאים הנ"ל.

מחומר הראיות שהובא בפניי, שוכנעתי כי המסור היה ללא מגן, לא רק במועדים הרלבנטיים לתאונה, אלא במשך כל שנות עבודתו של התובע בשירות הנתבעים (ראו: סעיף 5.ב. למוצג ת/1, וכן סעיף 4 למוצג ת/2). הנתבע לא כפר בכך שהמסור היה ללא מגן (ראו: מוצג נ/1 שאין בו שום התייחסות לטענת התובע בדבר העדר המגן). אלא מאי? לטענת הנתבע למסור היה "מוביל" שהיה בו כדי להוות מגן והתובע בחר על דעת עצמו שלא להשתמש במוביל זה. בכתב הגנתו, הנתבע לא העלה טענה כלשהי אודות קיומו של המוביל שנטען לראשונה בתצהיר עדותו הראשית שהוגש מספר ימים

לפני שמיעת הראיות בתיק, ולא נטענה טענה כלשהי אודות פירוק המוביל או אודות הימצאו בסמוך למסור. הנתבע הגדיל לעשות עת צירף תמונות המראות את המוביל מותקן על גבי המסור. אך, במהלך החקירה התברר שהמדובר בתמונות שצולמו שבוע ימים לפני שמיעת ההוכחות בתיק (ראו: עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 29-30). הנתבע טען כי הגם שהתמונות צולמו שבוע לפני שמיעת ההוכחות בתיק, הרי מצב זה היה קיים במשך כל השנים ולא השתנה כלום במכונה. והשאלה: אם לא השתנה כלום במכונה, מדוע רק בשלב שמיעת ההוכחות עלתה הטענה בדבר קיומו של ה"מוביל" שניתן להרכיבו על המכונה וזה שימש מגן? ומכוח איזו הכשרה מקצועית הנתבע מתיימר להעיד על תפקידו של אותו "מוביל", על הפונקציה שמילא אותה ועל היותו אמצעי מגן במכונת הניסור?! ומהי ההכשרה המקצועית ומכוח איזה מומחיות הנתבע מצפה כי תתקבל עדותו לפיה: "אין מכונה שהמסור שלה לא חשוף" (ראו: עמ' 25 לפרוטוקול הדיון, שורה 20). לצורך ההתחמקות מאחריותו הנובעת מעצם תפקידו כמנהל עבודה הנתבע הודה שאין לו כל ידע, הכשרה ו/או ניסיון בעבודות הנגרות. מאידך, ושוב לצורך התחמקותו מאחריותו הנובעת מעצם העדר קיומו של מגן במכונה, הנתבע רכש באופן מפתיע מומחיות בתחומי הבטיחות והנדסת המכונות ששימשו את התובע בעבודת הנגרות. עדותו של הנתבע הייתה מגמתית מתחילתה ועד סופה, וברי שלא ניתן לייחס לה משקל כלשהו.

מהמקובץ לעיל, אין מנוס מהקביעה כי המכונה עליה עבד התובע במועד התאונות הייתה ללא מגן שימנע מגע כלשהו בין ידו של התובע לבין להב המסור. בנסיבות, אין להכביר מילים אודות אחריותם של הנתבעים כלפי התובע ואודות חבותם לפצותו בגין נזקיו שנגרמו לו עקב התאונות.

בנסיבות דנן, לא מצאתי לנכון לייחס לתובע אשם תורם כלשהו. הנתבע הנהיג שיטת עבודה מסוכנת מאוד. הנתבע חשף את התובע לסכנות מיותרות שניתן היה למונען באמצעים סבירים מאוד. אך, הנתבע בחר להתעלם מהסכנות הצפויות מהשימוש במכונת ניסור כשלהב הניסור חשוף וללא כל מגן שימנע מגע כלשהו בין גוף העובד למכונה. הדרך היחידה שהייתה מונעת את התאונות בנידון דידן, הינה הימנעות התובע מביצוע העבודה. מכאן, לא שוכנעתי כי נפל דופי כלשהי בהתנהגות התובע שביצע את עבודתו בהתאם לדרישות מעבידו ותוך שימוש בכלי ואמצעי העבודה שסופקו לו על ידי מעבידו. על הנחיות כמובן אין מה לדבר, שכן הנתבע בעצמו הודה שלא ניתנו הנחיות או הדרכות משלא היה צורך בכך לגרסתו (ראו: סעיף 12 למוצג 2/). מכל מקום, בהקשר זה אוסיף ואציין, כי הגם שהתובע שימש כמדריך ולא היה צורך בהדרכתו לעבודה על המכונה, אין בכך כדי להטיל עליו אשמה כלשהי בנסיבות העניין, וזאת נוכח העובדה כי התאונות אירעו עקב ליקוי בטיחותי חמור במכונה עצמה ולא עקב שימוש לא נכון במכונה.

הפגיעה, הנכות והנזקים שנגרמו לתובע עקב התאונות

כעולה מתצהיר עדותו הראשית של התובע ומהנספחים שצורפו לתצהירו, עקב פגיעתו בתאונה הראשונה, התובע סבל מפצע מעיכה פתוח באצבע מס' 3 בכף ידו השמאלית. פצע זה טופל במרכז רפואי כרמל בחיפה, שם בוצע חיטוי, ניקוי ותפירה של החתך הפתוח לאחר הרדמה אזורית. בהמשך, התובע המשיך את הטיפול במסגרת מרפאת טראומה של קופ"ח לין, והתובע אובחן כסובל מקטיעה בקצה האצבע. עקב פגיעתו בתאונה הראשונה, התובע שהה באובדן כושר עבודה מלא למשך למעלה מחודשיים ושב לעבודתו רק ביום 23.05.04.

עקב פגיעתו בתאונה השנייה, התובע סבל משבר פתוח באצבע 2 בכף יד ימין, ושהה באובדן כושר עבודה מלא לתקופה ממושכת. התובע לא שב לעבודתו אצל הנתבעים והוא הצליח למצוא עבודה חדשה רק בחודש אפריל 2008, כמלצר במסעדה. עבודה זו הופסקה באמצע חודש אוקטובר 2008, מועד בו התובע החל לעבוד בשמירה עד לחודש ינואר 2009, מועד בו הסתיים הפרויקט שבמסגרתו התובע הועסק כשומר. מאז התובע נרשם בלשכת התעסוקה כדורש עבודה. התובע קיבל דמי אבטלה עבור חודשים פברואר 2009 עד ספטמבר 2009, וטרם נמצאה עבורו עבודה מתאימה.

מטעם בית המשפט מונה מומחה רפואי בתחום האורתופדי, ד"ר מאג'ד גנאיים, אשר בדק את התובע וקבע את נכותו הצמיתה עקב שתי התאונות כדלקמן:

- 2.5% עקב התאונה הראשונה. בהקשר זה ד"ר גנאיים קבע כי אין המדובר בפצע אשר נתפר בלבד אלא בקטיעה אשר גרמה לחוסר רקמה רכה בקצה האצבע, חוסר רקמה גרמית מהגליל הדסטאלי וחוסר ציפורן, וזאת באורך כ- 20% מהאורך הכולל של הגליל הדסטאלי. ד"ר גנאיים הוסיף וקבע, כי אין ספק שהקטיעה בקצה יכולה לגרום לאי-נוחות אסתטית באצבע, לכאבים בעת גזיזת הציפורן וכדומה. אך התפקוד באצבע כולל התנועות בכל מפרקי האצבע מלאות. בסופו של יום, ד"ר גנאיים העמיד את הנכות על מחצית הנכות שבסעיף [43 \(3\) \(ד\)](#) לתוספת [לתקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\)](#), תשס"ז-1956.
- 7% עקב התאונה השנייה. ד"ר גנאיים קבע, כי לתובע נגרמה פציעה קשה בה נחצה הגליל הדסטאלי לשני חלקים עם פגיעה במפרק ה-DIPJ, עם חוסר רקמה רכה וחוסר רקמה גרמית. השבר התחבר חלקית (בשל חוסר העצם) עם עיוות בזווית גבית קשה והרס של בסיס הגליל הדסטאלי וראש הגליל האמצעי עם שינויים במפרק ה-DIPJ. בבדיקה הפיזיקאלית אין תנועה אקטיבית כלל ב-DIPJ, והמפרק נמצא בעמדת ישור יתר. האצבע רגישה בקצה, ואין ביכולתו של התובע לבצע כיפוף לשם אחיזה, ואין ביכולתו לבצע PINCH בצורה נכונה וטובה. ד"ר גנאיים קבע את נכותו של התובע בהקשר זה בהתאם לסעיף [44 \(3\)](#) לתוספת לתקנות הנ"ל, שעניינה "קישון נוח של אצבע 2".

הצדדים לא חקרו את ד"ר גנאיים על חוות דעתו, ולא העלו בסיכומיהם טענה כלשהי אודות אחוזי הנכות הרפואית שנקבעו לתובע על ידו.

בנסיבות, הנני קובעת כי עקב התאונה הראשונה נותרה לתובע נכות רפואית צמיתה בשיעור 2.5%, ועקב התאונה השנייה נותרה לתובע נכות רפואית צמיתה בשיעור 7%.

ולהלן חישוב הפיצויים עקב שתי התאונות

הפסדי שכר בעבר עקב התאונה הראשונה:

שכרו של התובע ערב התאונה עמד על סך של 3,881 ₪ נומינלי. ראו: תלושי שכרו של התובע לחודשים ינואר עד מרץ 2004 שצורפו כחלק מנספח ו' למוצג ת/1, וכן, הבסיס שהיווה חישוב לצורך התשלום במוסד לביטוח לאומי עקב התאונה הראשונה (צורך לסיכומי התובע). סכום זה מוצמד להיום = 4,710 ₪.

התובע נעדר מעבודתו למשך חודשיים ושבע ימים (מיום התאונה ועד 22.05.04). על כן, יש לפצותו בגין הפסדי שכרו בתקופה זו כדלקמן: 4,710 ₪ X 2.25 חודשים = 10,598 ₪.

התובע לא ביקש תוספת הפרשי ריבית כלשהם ולא טען להפסדי שכר כלשהם לאחר שובו לעבודה לאחר התאונה הראשונה.

הפסדי שכר בעבר מאז התאונה השנייה:

שכרו של התובע ערב התאונה השנייה עמד על סך של 4,794 ₪ (ראו: בסיס השכר באישור המל"ל שצורף לסיכומי התובע, וכן תלושי השכר שצורפו למוצג ת/1). סכום זה וצמד להיום = 5,455 ₪.

בהתאם לתעודות המחלה שצורפו לתצהירו של התובע, התובע היה באובדן כושר עבודה מלא למשך שלושה חודשים. על כן, הפסדי שכרו בתקופה זו = 5,455 ₪ X 3 חודשים = 16,365 ₪.

התובע לא ביקש הפרשי ריבית כלשהם. ולא טען להפסדים משולבים משתי התאונות בכל הנוגע לעבר.

אין חולק, כי התובע לא עבד מתום תקופת אי הכושר ועד חודש מרץ 2008 (לפני שהתחיל לעבוד כמלצר). מדובר בתקופה של ששה חודשים לאחר תום תקופת אי הכושר, כאשר הנתבע בעצמו צירף לתצהיר עדותו הראשית את פרוטוקולי הוועדות הרפואית במל"ל שקבעו לתובע נכות זמנית בשיעור 20% במהלך התקופה שבין 17.10.07 (מתום תקופת אי הכושר) ועד 31.01.08. אמנם, קביעות המל"ל אינן מחייבות. אך, כשהנתבע בעצמו בחר לצרף לתצהירו, ולא העלה טענה כלשהי כנגד קביעות אלו, אזי לא אוכל להתעלם מהן. מקביעות אלו אני למדה, כי נכותו הרפואית של התובע במשך כחמשה חודשים לאחר תום תקופת אי הכושר עלתה בהרבה על נכותו הצמיתה שנקבעה בסופו של יום ושאושרה על ידי המומחה שמונה מטעם בית המשפט. אף תעודות המחלה שצורפו לתצהיר עדותו הראשית של התובע הינן מעבר לתקופת שלושת החודשים בהם היה התובע משולל כושר עבודה באופן מלא.

אמנם, וכעולה מעדותו של התובע, הנתבע הוא זה שנמנע מלחזור לעבודתו אצל הנתבעים. אך, הימנעות זו נבעה לטעמי מסיבה מוצדקת. התובע לא היה מוכן לשוב לעבודתו אצל הנתבעים ללא שיפור המיגון והבטיחות בעבודה. ב"כ הנתבעים חקר את התובע בהקשר זה, וכל החקירה התמקדה בשאלה שמא התובע פוטר או התפטר מרצונו. אך, התובע לא נשאל אודות הסיבה שהביאה להפסקת עבודתו, הלא היא אי היעדרות הנתבע לדרישת התובע לשיפור הבטיחות בעבודה. הימנעות הנתבעים מחקירת התובע בהקשר זה פועלת לרעתם.

ובכן, הגם שסיבת אי חזרת התובע לעבודתו אצל הנתבעים הייתה תלויה בתובע, שוכנעתי כי חוסר נכונותו של התובע לשוב לאותה עבודה נבע מטעמים המצדיקים את אי חזרתו, ולא מטעמים המצביעים על אי-עשייה מצד הנפגע להקטנת נזקו. זכותו של התובע לא לשוב לעבודה המסכנת את גופו ובמיוחד, כשמעבידו מסרב לשפר את מצב הבטיחות במקום העבודה. סירוב מעין זה לא ייחשב כאי עשייה להקטנת הנזק. כפי שיתברר בהמשך, בתום אותם ששה חודשים התובע כן חיפש עבודות אחרות ועבד בהן בפועל ולא נמנע מעשייה להקטנת נזקו. כך, שעובדות אלו מחזקות את מסקנתי הנ"ל. ועוד, בגילו של התובע הסובל מפגיעה בידיים ושניסיונו המקצועי מוגבל לתחום אחד בלבד הדורש הפעלת שתי הידיים, אין זה בלתי סביר שלא למצוא עבודה אחרת תוך פרק זמן של ששה חודשים.

על כן, הנני קובעת כי התובע זכאי לפיצוי עבור הפסדי שכרו בתקופה זו בסך של 32,730 ₪ וזאת לפי החישוב שלהלן: 5,455 ₪ (שכרו ערב התאונה מוצמד להיום) X 6 חודשים.

מאז חודש אפריל 2008 התובע החל להשתלב בעבודות אחרות; במלצרות (שלושה חודשים בשכר שעמד על מחצית ממה שהשתכר ערב התאונה השנייה) ובשמירה (ארבעה חודשים בשכר דומה לשכרו ערב התאונה) ולאחר מכן קיבל דמי אבטלה למשך שמונה חודשים, עד חודש פברואר 2009 (סה"כ קיבל כ- 27,000 ₪). מאז התובע לא עבד בעבודה אחרת כלשהי משלא נמצאה לו, לטענתו, עבודה מתאימה.

לא נעלם מעיניי, כי אפשרויות קליטת התובע בעבודה חדשה אינן מזהירות נוכח גילו וסוג עבודתו שדרשה הפעלה של שתי הידיים. בגילו של התובע, עם מגבלותיו בידיו ובהתחשב בניסיונו היחיד בעבודה בה עבד במשך כ- 14 שנים לפני פגיעותיו (נגר) ברי כי אפשרויות קליטתו לעבודה חדשה מצומצמות הן. יחד עם זאת, התובע לא הראה איזה ניסיונות נעשו על ידו על מנת למצוא עבודה חלופית מאז תום תקופת זכאותו לדמי אבטלה ועד היום.

בנסיבות, הנני מעמידה את שיעור הנכות התפקודית בתקופה שבין חודש אפריל 2008 ועד פברואר 2009 על 12%. בעוד, שמחודש מרץ 2009 ועד היום, דומה כי הנכות הרפואית המשוקללת יש בה כדי לשקף נכונה את גובה נכותו התפקודית של התובע ואת הפגיעה בכושר השתכרותו.

אשר על כן, יש להעמיד את גובה הפיצוי בגין הפסדי השכר בתקופה שבין חודש אפריל 2008 ועד סוף פברואר 2009, על סך של 7,200 ₪ וזאת לפי החישוב שלהלן: 5,455 ₪ X 12% (נכות תפקודית) X 11 חודשים.

בעוד, שהפסדי שכרו לתקופה שבין חודש מרץ 2009 ועד היום, יש להעמידם על סך של 14,205 ₪ וזאת לפי החישוב שלהלן: 5,455 ₪ X 9.3% X 28 חודשים.

הפסדי השכר לעתיד:

מהיום ולעתיד, הנני מעמידה את הפסדי שכרו של התובע על סך של 63,364 ₪ וזאת לפי החישוב שלהלן: 5,455 ₪ (שכרו ערב התאונה מוצמד להיום) $X 9.3\%$ (נכות) $X 124.9$ (מקדם היוון עד גיל 67).

הפסד פנסיה:

כעולה מתלושי השכר שצורפו לתצהירו של התובע, לא הופרשו לתובע סכומים כלשהם משכרו לצורך הפרשה פנסיונית. יחד עם זאת, ובהתאם לצו ההרחבה לביטוח פנסיוני במשק, החל מיום 1.1.08 מחויב כל מעביד להפריש תשלומי פנסיה לעובדיו.

עקב התאונה נפגעו השתכרותו וכושר השתכרותו של התובע. מפגיעה זו נובעת גם פגיעה פנסיונית. עם זאת, יש לקחת בחשבון את העובדה שבסיס שכרו של התובע ערב התאונה חושב מבלי שנלקח בחשבון חלקו בהפרשה לצרכי פנסיה.

לאור האמור לעיל, ובהתחשב בכך שהנטל להוכחת סכומי הפנסיה מוטל על התובע, ולא הובאו ראיות קונקרטיות בנדון, ובהתחשב בגיל התובע ובהוראות המפורטות בצו ההרחבה הנני מעריכה באופן גלובלי את הפסדי הפנסיה בסך של 5,000 ₪.

כאב וסבל:

בהתחשב בנכותו הרפואית של התובע משתי התאונות, הטיפולים שעבר, הכאבים והקשיים שחוה בעקבות פגיעותיו הנ"ל, ובעיקר מפגיעתו בתאונה השנייה, הנני מעריכה את הפיצוי לו זכאי התובע בגין ראש נזק זה על סך של 35,000 ₪.

עזרת צד ג' בעבר ובעתיד והוצאות שונות:

התובע ביקש פיצוי בסך של 25,000 ₪ בגין ראשי נזק אלה, מבלי להוכיח דרישתו. יחד עם זאת, ובהתחשב בפגיעותיו של התובע, הניתוחים שעבר, המגבלות הצמיתות שנתרו לו, המוגבלות הזמנית בתפקוד היומיומי, נסיעותיו לטיפולים השונים, הנני אומדת הפיצוי בגין ראשי נזק אלה, באופן גלובלי, בסך של 10,000 ₪.

ניכוי תגמולי המוסד לביטוח לאומי:

מסך הפיצויים המגיעים לתובע כמפורט לעיל, יש לנכות את התגמולים ששולמו לתובע על ידי המוסד לביטוח לאומי עקב פגיעותיו בתאונות.

התובע קיבל דמי פגיעה עקב שתי התאונות וגמלת נכות עקב התאונה השנייה. סכומים אלה משוערכים להיום (על ידי צירוף הפרשי הצמדה בלבד) עומדים על סך 30,166 ₪.

לסיכום

לאור כל האמור לעיל, הנני מחייבת את הנתבעים יחד ולחוד, לשלם לתובע סך של 164,296 ₪ ובצירוף סך של 46,017 ₪ בגין הוצאות משפט (סכום זה כולל החזר אגרה, הוצאות המומחים ושכר טרחת עורך דין).

הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 30 יום מהיום, אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"א, 24 יולי 2011, בהעדר הצדדים.

נסרין עדוי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן